

Реймънд Чандлър
ГОЛЕМИЯТ СЪН

Raymond Chandler
The Big Sleep

The Big Sleep © 1939 Raymond Chandler
Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

Големият сън © 1981 Raymond Chandler Limited, a Chorion company.
All rights reserved.

© Орлин Атанасов, художник, 2011 г.
Издателство „Унискорп“, София, 2009, 2011 г.

ISBN 978-954-330-190-4

Крале на криминалния роман

Реймънд Чандлър ГОЛЕМИЯТ СЪН

Превод от английски
Михаил Грънчаров

ÃĚÄÄÄ ÌÚÐÄÄ

Беше около единайсет часа сутринта в средата на октомври, нямаше слънце и изглеждаше, че над безоблачните хълмове ще се излеят потоци пороен дъжд. Носех гълъбовосиния си костюм с тъмносиня риза, вратовръзка и кърпичка в горното джобче, черни високи обувки и черни памучни чорапи на тъмносини райета. Бях спретнат, чист, избърснат и трезвен и хич не ме беше грижа дали някой знаеше за това. Изглеждах точно така, както трябва да изглежда един добре облечен частен детектив. Бях дошъл на посещение при четири милиона долара.

В къщата на Стърнудови преддверието беше високо колкото втория етаж. Над входните врати, през които би могло да мине цяло стадо индийски слонове, имаше голям витраж, изобразяващ рицар в тъмни доспехи, който освобождава завързана за дърво дама съвсем без дрехи, но с дълги коси, много удобни за случая. За да бъде по-общителен, рицарят бе вдигнал забралото на шлема си и човъркаше възлите на въжетата, с които дамата бе вързана за дървото, но никак не му вървеше в това начинание. Заставах там и си помислих, че ако живеех в тази къща, рано или късно щях да се покатеря при него и да му помогна. Не приличаше на човек, който си дава много зор.

В другия край на салона имаше двукрили стъклени врати, зад които се простираше изумруденозелена трева чак до бял гараж, пред който строен тъмнокос млад шофьор с лъскави черни гамаши бършеше прахта от открит тъмночервен

пакард. Отвъд гаража растяха някакви декоративни дървета, подрязани така грижливо, че приличаха на пудели. Зад тях се виждаше голяма оранжерия с куполообразен покрив. Понататък имаше още дървета, а зад всичко това – плътната неравна, успокояваща линия на хълмовете.

В източната част на салона изящно стълбище, облицовано с плочки, водеше към балкон с перила от ковано желязо и към още една стъклописана рицарска идилия. Големи твърди столове с кръгли червени плюшени седалки бяха подредени близо до стената, там, където имаше празно място. Не личеше някой някога да е седял на тях. По средата на западната стена се извисяваше празна камина със сгъваем месингов параван, а над нея – мраморна полица с амурчета в двата края. На полицата бе окачен голям портрет, нарисуван с маслени бои, а над него – две кръстосани, разкъсани от куршуми и изпоядени от молци кавалерийски знамена зад стъкло в рамка. Портретът изобразяваше вдървено изправен офицер в пълна парадна униформа горе-долу от времето на Мексиканската война. Офицерът имаше гиздава черна заострена брадичка, черни мустаци, пламтящи, черни като въглен очи с твърд поглед и, общо взето, приличаше на човек, с когото си струва да се спогаждаш. Помислих си, че това може да е самият генерал, макар да бях чувал, че годинките му са доста напреднали и има две дъщери все още в опасната двайсетгодишна възраст.

Продължавах втречено да гледам пламтящите черни очи, когато далече в дъното под стълбището се отвори врата. Не беше икономът. Бе някакво около двайсетгодишно момиче, дребничко и с крехко телосложение, но изглеждаше държливо. Носеше светлосини панталони и те ѝ стояха добре. Ходеше така, сякаш плуваше. Имаше светлокестенява коса на вълни, подстригана много по-късо от модните напоследък разпуснати като на паж коси с подвити навътре краища. Очите ѝ бяха тъмносиви и почти безизразни, когато ме погледна. Приблужи се към мен и ми се усмихна само с устни; имаше малки остри зъби на хищник, бели като обратната страна на прясно обелена портокалова кора и блестящи като порце-

лан. Те святкаха между тънките ѝ, прекалено изопнати устни. Лицето ѝ беше бледо и нямаше много здрав вид.

– Височък си, а? – каза тя.

– Без да искам.

Очите ѝ станаха кръгли. Бе озадачена. Мислеше. Можех да видя дори след толкова кратко познанство, че мисленето винаги щеше да ѝ създава ядове.

– И хубав – добави тя. – Бас държа, че го знаеш.

Изсумтах.

– Как се казваш?

– Райли – рекох. – Догхаус Райли.

– Смешно име.

Момичето прехапа устни, извърна леко глава и ме погледна изкосо. След това сведе мигли, докато те почти прилепнаха върху бузите ѝ, и бавно ги повдигна отново като театрална завеса. Впоследствие щях да имам възможност да опозная този трик. Той имаше за цел да ме накара да се търкулна по гръб и да размахам четирите си лапи във въздуха.

– Да не си професионален боксьор? – попита, когато видя, че не се търкулнах.

– Не съвсем. Детектив съм.

– Аа – вирна ядосано глава и разкошният цвят на косите ѝ се откри в сумрака на големия салон. – Подиграваш ми се.

– Аха.

– Какво?

– Гледай си работата – отвърнах. – Добре ме чу.

– Не каза нищо. Само се занасяш.

Тя вдигна палеца си и го захапа. Това беше палец с любопитна форма – тънък и тесен като допълнителен пръст, без гънка на първата става. Тя го налага и бавно го засмука, като го преобръщаше в устата си, сякаш беше бебе с биберонче зальгалка.

– Ужасно си дълъг – каза тя.

Изкикоти се с непонятно веселие. След това извъртя тялото си бавно и гъвкаво, без да повдига нозе. Ръцете ѝ се отпуснаха надолу. Наклони се към мен, като се полюляваше на пръсти. Рухна право назад в ръцете ми. Трябваше да я

хвана или да я оставя да си разбие главата в покрития с мозайка под. Хванах я под мишниците, а тя мигновено се отпусна върху мен, сякаш краката ѝ станаха от гума. Наложих се да я притисна към себе си, за да не падне. Когато главата ѝ бе върху гърдите ми, тя се изви към мен и се разкикоти.

– Симпатяга си – хихикаше тя. – Ама и аз съм симпатяга.

Не казах нищо. И така, икономът избра точно най-подходящия момент, за да се върне през стъклените врати и да види как съм я прегърнал.

Това, изглежда, не му направи впечатление. Беше висок слаб човек с посребрели коси, около шейсетгодишен – малко по-млад или малко по-стар. Очите му бяха сини и безразлични донемайкъде. Имаше гладка светла кожа и се движеше като човек с много яки мускули. Тръгна бавно към нас и момичето рязко се дръпна от мен. Тя се стрелна през салона до началото на стълбището и хукна нагоре като сърна. Изчезна още преди да успея да си поема дълбоко въздух и след това да го изпусна.

– Генералът ще ви приеме сега, господин Марлоу – рече икономът с безстрастен глас.

Наместих долната си челюст, която бе увиснала, и му кимнах.

– Коя беше тази?

– Госпожица Кармен Стърнуд, сър.

– Крайно време е да я отвикнете да бозае. Вижда ми се доста голяма.

Той ме изгледа мрачно и вежливо и повтори онова, което бе казал.